

opusdei.org

Prelatens brev (oktober 2011)

Med anledning av en ny årsdag av Verkets grundande reflekterar Prelaten om tillbedjans- och tacksamhetskänslorna som fyllde S:t Josemarías själ den 2 oktober 1928.

2011-10-17

Mina kära: må Jesus bevara mina
döttrar och söner!

I morgon firar vi ännu en årsdag av
den stund då Guds ljus blev klart som

middagssolen i vår grundares själ. *Domine, ut videam!, Domina, ut sit!* hade han enträget ropat sedan han var tonåring. Svaret nådde honom den andra oktober 1928 genom Jungfru Marias förmedling. Jag inbjuder er att minnas denna scen så som den helige Josemaría skrev ner den i sina andliga anteckningar för att försöka dra lärdom som kan tillämpas på vårt dagliga liv. Jag inbjuder er även att varje dag tacka den heliga Treenigheten för att ha velat att Opus Dei skulle finnas.

Som vi vet mycket väl, höll vår Fader på att göra en reträtt. På morgonen den tredje dagen, efter att ha firat den heliga Mässan, dröjde han kvar i bön och gick igenom de anteckningar han hade tagit månaderna och åren innan. Det handlade om ingivelser som Herren hade gett honom med tanke på det han skulle be honom om. Fram till denna stund fanns bara fragmentariska idéer om vad Herren

förväntade sig av hans liv,
ljusglimtar som han inte kunde tolka
helt och hållet. I hjärtat ställde han
sig helt till förfogande för att
uppfylla Guds vilja utan att veta vad
den var. Så plötsligt blev dessa
ofullständiga ingivelser, denna
antydning till vad Gud ville, helt
tydliga för honom. ***Jag blev upplyst
om hela Verket medan jag läste
dessa papperslappar. Djupt rörd
föll jag på knä (jag var ensam i
mitt rum mellan två föredrag),
tackade Herren, och rörd minns
jag hur klockorna i vår Fru av
Änglarnas församlingskyrka
ringde.***[1]

Som går att härleda av denna
självbiografiska text var den helige
Josemarías första reaktion en djup
skakning av hela hans väsen, vilken
ledde till en mycket konkret yttre
åtbörd: han föll på knä i tillbedjan
inför Guds plan eftersom **bönen**, som
Benedikt XVI säger, **har som ett av**

sina karakteristiska uttryck att falla på knä.[2] I denna ställning erkänner den skapade varelsen att hon är helt i behov av Gud, utan vilken hon inte är någonting och inte kan någonting. Med denna erfarenhet vänder sig den person som fått Guds nåd **hela hon till det Varande inför vilket hon befinner sig; hon riktar sin själ till det Mysterium från vilken hon förväntar sig att hennes djupaste önskningar skall gå i uppfyllelse och att hon skall få den hjälp hon behöver för att övervinna sig eget livs elände.[3]**

Denna handling av undergivet bejakande med vilken vår Fader inledde sin väg i Opus Dei genomsyrades av ödmjukhet. När han kom ihåg dessa stunder, hur ofta visade han då inte sin djupa övertygelse om att Herren använde honom som ett oproportionerligt redskap, så att det skulle bli tydligt

att Verket kom från Gud och inte var en frukt av människans påhitt! ***Det är som om en person hade tagit ett bordsben och med vacker skönskrift skrivit en underbar illuminerad miniatyrhandskrift,*** [4] sade han vid ett tillfälle. Med detta gudomliga ingripande i sin själ i minnet sade han: ***Jesus Kristus bad mig inte om lov för att komma in i mitt liv. Han kom och stod på sig: gör detta och det andra åt mig, och jag... jag var som en stackars åsna. Han är Herre över allt det skapade. Ni har rätt att komma in i allas själar, för att hjälpa dem att bli bättre, med respekt för var och ens frihet. Vid något tillfälle kommer man kanske att inte ta emot er väl, men vid andra kommer de att söka upp er. Detta är klart: det är inte bara en kristens rätt utan en plikt: Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar(Matt 28:19).***[5]

Det skulle inte alls vara märkvärdigt om vi som Jesu lärjungar, när vi tänker på hur stort det gudomliga uppdraget är och hur ringa våra krafter är, frågade oss vid något tillfälle: Hur är det möjligt att Gud lade märke till mig för att utföra allt detta arbete? Hur är det möjligt att han riktat sin kallelse till mig, som är värd så lite, som saknar dygder och medel? Vid dessa tillfällen gav den helige Josemaría rådet att öppna Johannesevangeliet och betrakta ***det ställe där det berättas om att mannen som föddes blind blir botad. Se hur Jesus gör en deg av jord och saliv och sätter den på den blindes ögon för att ge honom synen tillbaka (jfr Joh 9:6). Herren använder lite lera som ögondroppar.***^[6] Han vände sig till sina döttrar och söner i Opus Dei och tillade med ord som går att tillämpa på alla kristna utan problem: ***Med självkännedom av vår brist och vårt föga värde, men med Herrens***

nåd och vår goda vilja, är vi medicin för att ge insikt. Med erfarenheten av vår mänskliga ringhet är vi Guds styrka för andra.[7]

I synnerhet i Mässan och i våra stunder av bön, då vi ställer oss inför Gud utan att dölja vårt elände, men även med övertygelsen om att vara hans älskade barn, blir vår personliga svaghets lera till medicin för så många personers hälsa. I denna brinnande kärleksugn som Kristi hjärta är blir vår själ genom den helige Ande mer och mer lik Jesus. **Bönen, som är hjärtats öppning och uppstigande till Gud, blir på detta sätt en personlig relation med honom. Även om människan glömmer sin skapare, upphör inte den levande och sanne Guden att ta initiativ till att kalla människan till bönens hemlighetsfulla möte.**[8] Är vi punktliga till dessa halvtimmar av

bön för att tala med Gud mellan fyra ögon? Hur anstränger vi oss för att inte förlora ens en minut av dessa stunder?

Dessa senaste månader har jag påmint er om hur viktigt det är att ta vara på dessa dagliga stunder av meditation. Jag kommer inte att tröttna på att upprepa det för er eftersom jag, i spåren av vår Faders lära, väl rotad i Kyrkans tradition, är övertygad, som ni, att detta är det enda *vapen* vi kristna har för att, till Guds ära, vinna de stora och små striderna som vi möter under dagen.

Benedikt XVI gör en längre utläggning av denna aspekt i en av hans katekes-undervisningar om bönen, som han håller på att framföra i de allmänna audienserna. Påven tar upp patriarken Jakobs hemlighetsfulla möte på natten med en främling innan han tar sig över vadstället som kommer att leda

honom till mötet med sin bror Esau[9]. Med ord från *Katolska kyrkans katekes* påminner Påven att ”Kyrkans andliga tradition har här sett en bild för bön, den bön som innebär trons kamp och uthållighetens seger”.[10] Han säger också: **Bibeltexten talar till oss om den långa natten av sökandet efter Gud, av kampen för att få veta hans namn och se hans ansikte. Det är bönens natt som ihärdigt och uthålligt ber Gud om välsignelsen och ett nytt namn, en ny verklighet, frukten av omvändelse och förlåtelse.**[11]

Tillåt mig att upprepa: låt oss hålla ut i *bönens kamp* utan att någonsin, under inga omständigheter, missköta dessa stunder av samtal med vår Fader Gud eller sänka deras intensitet. Låt oss samtala med Jesus Kristus, vår storebror, som lär oss att umgås med hans himmelske Fader. Låt oss släppa in Hjälparen, som vill

upptända våra hjärtan av kärlek till Gud. Låt oss ha Jungfru Maria, Guds moder och vår moder, som förebedjare, hon som är bönens mästarinna. Låt oss även vända oss till den helige Josef, änglarna och helgonen, i synnerhet den helige Josemaría, som med hans lära och föredöme har visat oss hur vi kan vara kontemplativa mitt i världen.

Låt oss återvända till de ord med vilka vår Fader beskrev det som hände i hans själ den andra oktober 1928. Efter att ha skrivit att han föll på knä och tillbad Gud inför den Guds plan, som avslöjades vid denna tidpunkt, tillägger han att hans själ fylldes av en djup tacksamhetskänsla: jag ***tackade Herren, och rörd minns jag hur klockorna i vår Fru av Änglarnas församlingskyrka ringde.***[12]

För den som vet att allt det goda kommer från Gud, och att han inte i

sig själv har något av värde, är tacksamheten tillbedjans baksida: de är oskiljaktigt ett mynts två sidor. Därför ville vår Fader att dagen den andra oktober, precis som den 14 februari (årsdagen av ett annat avgörande ingripande av Herren i Verkets historia) skulle vara dagar av djup och oupphörlig tacksägelse i Opus Dei. Vet ni hur han visade sin tacksamhet? Med rikliga gottgörelse-gärningar.

Låt oss därför upphöja vårt hjärta till Herren fulla av tacksamhet. Den sjätte oktober är också en mycket lämplig dag för att visa dessa känslor för helgonförklaringen av den helige Josemaría, som påminner oss om att det är möjligt att nå den sanna heligheten, såsom vår Fader, som en dag efter annan troget gick den väg som öppnas i vardagslivets vanliga händelser.

Givetvis kräver detta företag en ständig kamp mot allt det som kan skilja oss från kärleken till Gud. Det är en kamp som återfår kraft och energi i de stunder som man tillägnar det personliga umgänget med Herren. Jacobs nattliga kamp **blir på detta sätt för den troende referenspunkten för att förstå relationen med Gud (...). Bönen kräver förtroende, närhet, nästan i en symbolisk kropp mot kropp kamp, inte med en fientlig eller motsträvig Gud, utan med en Herre som välsignar och som alltid förblir hemlighetsfull (...). Därför använder bibelförfattaren kampens symbolik, vilken för tankarna till sinnesstyrka, uthållighet och ihärdighet för att uppnå det man vill. Och om det man önskar är relationen med Gud, hans välsignelse och kärlek, då kan kampen inte annat än nå sin höjdpunkt i hängivelsen av oss själva åt Gud, i erkännandet av vår**

egen svaghet som segrar just när man överlämnar sig i Guds barmhärtiga händer.[13]

Just i den stund då den helige Josemaría såg Verket den andra oktober 1928, hörde han ekot av klockorna i vår Fru av Änglarnas kyrka, som högtidligt och jublande ringde till sitt skyddshelgons ära. ***De har aldrig upphört att ringa i mina öron,[14]*** mindes ofta vår Fader. Nästan i slutet av sitt liv uppmuntrade han oss i ett av de brev som han kallade ”klockringningarna” att vaka av kärlek till Gud: ***jag önskar att denna klockringning lämnade samma glädje och andliga vaka i era hjärtan, för alltid, som dessa klockor i vår Fru av Änglarnas kyrka lämnade i min själ (för nästan ett halvt sekel sedan).[15]***

I augusti månad var jag tvungen att återvända till Pamplona för att

avsluta min hälsundersökning, som avbröts innan jag åkte till Afrika. Den 23 september ”smet” jag iväg till Torreciudad. Där finns den enda klocka från vår Fru av Änglarnas kyrka som blev bevarad från förstörelse. Jag ville vara i helgedomen så länge som möjligt, och höll min eftermiddagsbön i Kristuskapellet. Jag bad för er alla och jag bad Herren om att vi alltid skulle se till hans hängivelse för att förbättra vår egen, som vår Fader rådde oss. Var säkra, mycket säkra, på att vi kan!

Jungfru Maria har varit närvarande i alla Opus Deis vägskäl. Därför är det naturligt att vår tacksägelse når Gud genom henne. Låt oss anropa om hennes förbön i alla stunder, men i synnerhet på hennes högtider. Denna månad har vi flera stycken: vår Fru av Rosenkransen, den 7 oktober; den 12 oktober har vi vår Fru av Pelaren, som vår grundare

hade så stor vördnad för sedan han var liten, och till vilken han gick varje dag medan han förberedde sig för att bli präst för att – med orden *Domina, ut sit!* Min fru, må det ske! – be för att det han hade förningar om i sin själ skulle bli till. Låt oss inte heller glömma bort att den elfte oktober 1943 (som dåförtiden var en mariansk högtid eftersom man denna dag mindes Maria, Guds moder) fick Verket sitt första skriftliga tillstånd från den heliga Stolen.

Med den salige Johannes Paulus II i minnet (i år kan vi fira hans liturgiska minnesdag den 22 oktober), låt oss säga till Jungfru Maria fulla av förtroende: *totus tuus*, jag vill helt vara din, som den helige Påven var, som vår älskade Fader var. Vi kan utnyttja denna minnesdag för att be Johannes Paulus II om förböner för Kyrkan och Opus Dei, och så be för Påven.

Anförtro honom även mina
böneämnen.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader
+ Javier

Rom den 1 oktober 2011

[1] S: t Josemaría, *Apúntes íntimos*, nr 306 (2/10 1931), i A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", I, s 293.

[2] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 11/5 2011.

[3] *Ibid.* [4] S: t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 31/12 1973.

[5] S: t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 18/5 1970.

[6] S: t Josemaría, *Brev 29/9 1957*, nr 16.

[7] *Ibid.* [8] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 11/5 2011.

[9] Jfr i Mos 32:22-32.

[10] *Katolska kyrkans katekes*, nr 2573.

[11] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 25/5 2011.

[12] S: t Josemaría, *Apúntes íntimos*, nr 306 (2/10 1931), i A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", I, s 293.

[13] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 25/5 2011.

[14] S: t Josemaría, *Instrucción*, 19/3 1934, fotnot 9.

[15] S: t Josemaría, *Brev 14/2 1974*, nr 1.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-oktober-2011/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-oktober-2011/)
(2025-08-07)